

[Arbejdsministeren]

For så vidt angår det private arbejdsmarked, så stiller det radikale venstre forslag om, at samarbejdsaftalen mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening lovfæstes og udstrækkes til at omfatte alle lønmodtagere. Jeg tvivler ikke på, at det er et velment forslag, jeg tvivler ikke på, at det er et forslag, der er fremsat i den bedste hensigt, men det vidner måske ikke om det dybeste kendskab til arbejdsmarkedets forhold. Det er rigtigt, at man i nogle lande har gennemført samarbejdsforbedringer, øget medbestemmelse ud fra dette princip om, at hvad der er aftalt mellem nogle enkelte organisationer, automatisk skal overføres på alle andre overenskomstområder, men herhjemme ville det mildest talt være en højst usædvanlig fremgangsmåde. Navnlig tror jeg, at hovedorganisationerne på arbejdsmarkedet ville være de første til at fremhæve, at disse samarbejdsaftaler, som de har indgået, ikke er indgået med andet sigte end at dække de virksomheder, der er omfattet af de pågældende hovedorganisationers overenskomster. Med hensyn til hvad andre organisationer, andre områder vil finde frem til, kan man vel ikke på forhånd sige, at det bør være i nøjagtig de samme former og have nøjagtig det samme indhold som det, der er gældende efter samarbejdsudvalgsaftalen mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening. Det er i øvrigt en ganske interessant historisk udvikling for det radikale venstre, at man nu siger, at det, der aftales mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening på et så centralt område, nødvendigvis skal gælde for alle andre overenskomstområder. Et historisk perspektiv tegner sig i denne forbindelse.

Jeg vil imidlertid også gerne sige i denne forbindelse, at vi er indstillet på, også på et politisk plan, at diskutere, hvordan man kan fremme en øget medbestemmelse for lønmodtagerne på det private arbejdsmarked, og vi kan ikke afvise, at der skal lovgivning til, men vi tror ikke, at denne lovgivning automatisk skal have det indhold, som er gældende i samarbejdsaftalen mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening. Uanset hvor velment forslaget er på det private arbejdsmarked, så trænges der formentlig til en betydelig mere omfattende forberedelse og gennemtænkning af problemstillingen, end forslagsstillerne har haft mulighed for ved udarbejdelse af beslutningsforslag nr. B 23.

Må jeg med hensyn til forslag nr. B 24 sige, som jeg vist sagde det til indledning, at jeg er fuld af sympati over for en lang række af intentionerne bag forslaget, og uden at sige noget alt for rosende om forslag nr. B 24 kan man nok sige, at der måske er lidt mere vingesus over dette forslag end over forslag nr. B 23. Jeg tror også, at hvis man skal bedømme situationen i folketinget, som den tegner sig i dag, så findes der i virkeligheden et solidt flertal her i salen for principperne om medejendomsret for lønmodtagerne, men der er betydelige divergenser, der er betydelig uenighed med hensyn til, hvilken måde man skal gennemføre disse principper på, eller hvordan man skal realisere formålet. Af hensyn til hr. Glistrup skal jeg med det samme berolige og sige, at jeg medregner ikke hr. Glistrup og fremskridtspartiet i dette flertal.

Der er som sagt en række af intentionerne i forslaget, vi kan være enige i. Der er andre intentioner i forslaget, som jeg i hvert fald har store betænkeligheder ved. Der er ganske vist tale om en obligatorisk ordning, som efter min opfattelse har mange fortrin, men den omfatter som bekendt kun et meget ringe udsnit af lønmodtagerne på arbejdsmarkedet, nemlig de lønmodtagere, der er beskæftiget på store private virksomheder, der giver overskud, og alene dem. Alle andre lønmodtagere – og det ville jeg tro er noget i retning af 75 pct., måske endda mere, af lønmodtagerne i det danske samfund – er ikke omfattet af forslaget om lønmodtagernes medeje som fremsat af det radikale venstre.

I åbningsredegørelsen udtalte statsministeren, at regeringen afventer arbejdet i udvalget om lønmodtagernes medejendomsret. Dette arbejde er nu afsluttet, og vi har fået en omfattende betænkning, efter at udvalget i mere end et år intenst har arbejdet med alle disse problemer, skitseret de forskellige muligheder for realisering af principperne for lønmodtagernes medejendomsret og dertil knyttede medbestemmelsesret og belyst en række af de først og fremmest økonomiske konsekvenser, der er knyttet til valget af enkelte modeller. Det siger sig selv, at regeringen i hvert fald ikke vil tage stilling til disse spørgsmål uden at have overvejet dette materiale fra Rold Andersen-udvalget meget nøje. Som jeg sagde før, er der tale om et omfattende, et meget fyldestgørende materiale, og